

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)
της 23ης Οκτωβρίου 2003 *

Στην υπόθεση T-255/01,

Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures Co. Ltd, με έδρα το Changzhou (Κίνα),

Zhejiang Yankon Group Co. Ltd, πρώην Zhejiang Sunlight Group Co. Ltd, με έδρα το Shangyu (Κίνα), εκπροσωπούμενες από τον P. Bentley, QC, και τον F. Ragolle, δικηγόρο,

προσφεύγουσες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τον S. Marquardt, επικουρούμενο από τον G. M. Berrisch, δικηγόρο,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους V. Kreuschitz, T. Scharf και την S. Meany, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1470/2001 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουλίου 2001, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιτάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα (CFL-i) καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 195, σ. 8),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, P. Lindh, J. D. Cooke, J. Pitting και H. Legal, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 27ης Μαρτίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), προβλέπει ότι δασμός αντιντάμπινγκ είναι δυνατόν να επιβάλλεται σε κάθε προϊόν που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η θέση του σε κυκλοφορία εντός της Κοινότητας προκαλεί ζημία. Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, ένα προϊόν θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ όταν η τιμή εξαγωγής του στην Κοινότητα είναι χαμηλότερη από μια συγκρίσιμη τιμή του ομοειδούς προϊόντος, όπως έχει καθοριστεί για τη χώρα εξαγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις.
- 2 Η κύρια μέθοδος καθορισμού της κανονικής αξίας ενός προϊόντος εκτίθεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, «η κανονική αξία βασίζεται κατ' αρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα εξαγωγής».
- 3 Όταν δεν είναι δυνατό να προσδιοριστεί η κανονική αξία των προϊόντων βάσει της κύριας μεθόδου, η εν λόγω αξία υπολογίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, με βάση το κόστος παραγωγής στη χώρα καταγωγής πλέον ενός ευλόγου ποσού για τα έξοδα πώλησης, τα διοικητικά και γενικά έξοδα

(στο εξής: έξοδα ΠΔΓ) και τα κέρδη ή με βάση τις τιμές εξαγωγής, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, προς μια κατάλληλη χώρα, υπό την προϋπόθεση ότι οι τιμές αυτές είναι αντιπροσωπευτικές.

- 4 Το άρθρο 2, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού προέβλεπε έναν ειδικό κανόνα για τις εισαγωγές από χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία της αγοράς. Η διάταξη αυτή, όπως ίσχυε πριν από τις τροποποιήσεις που εκτίθενται κατωτέρω στη σκέψη 5, προέβλεπε τα εξής:

«Στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία της αγοράς, και ιδιαίτερα από χώρες για τις οποίες εφαρμόζεται ο κανονισμός (ΕΚ) 519/94 του Συμβουλίου [της 7ης Μαρτίου 1994, για το κοινό καθεστώς εισαγωγών από ορισμένες τρίτες χώρες (...)] (ΕΕ L 67, σ. 89)], η κανονική αξία καθορίζεται με βάση την τιμή ή την κατασκευασμένη αξία σε μια τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς ή με βάση την τιμή που μια τέτοια τρίτη χώρα εφαρμόζει έναντι άλλων χωρών, συμπεριλαμβανομένης της Κοινότητας, ή, όταν τίποτε από τα παραπάνω δεν είναι εφικτό, με βάση οποιοδήποτε άλλο εύλογο δεδομένο, όπως είναι η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή του ομοειδούς προϊόντος στην Κοινότητα, αναπροσαρμοσμένη καταλλήλως, εφόσον χρειάζεται, για να συμπεριλαμβάνει εύλογο περιθώριο κέρδους.

Μια ενδεδειγμένη τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς επιλέγεται, κατά τρόπο μη στερούμενο λογικής, αφού ληφθούν δεόντως υπόψη όλα τα αξιόπιστα ενημερωτικά στοιχεία που είναι διαθέσιμα κατά τον χρόνο της επιλογής. Επίσης, επιβάλλεται να λαμβάνονται υπόψη τυχόν προθεσμίες και, όταν ενδείκνυται, επιλέγεται μια τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς, η οποία υποβάλλεται στην ίδια έρευνα.

[...]»

- 5 Το άρθρο 2, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 905/98 του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 1998 (ΕΕ L 128, σ. 18), και εν συνεχεία με τον κανονισμό (ΕΚ) 2238/2000 του Συμβουλίου, της 9ης Οκτωβρίου 2000 (ΕΕ L 257, σ. 2). Η διάταξη αυτή, όπως τροποποιήθηκε, προβλέπει τα εξής:

«α) Στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες που δεν έχουν οικονομία αγοράς, η κανονική αξία καθορίζεται με βάση την τιμή ή την κατασκευασμένη αξία σε τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς, ή την τιμή από αυτή την τρίτη χώρα προς άλλες χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Κοινότητας, ή, όταν αυτό δεν είναι δυνατόν, πάνω σε κάθε άλλη λογική βάση, συμπεριλαμβανομένης της τιμής που έχει πράγματι πληρωθεί ή πρέπει να πληρωθεί στην Κοινότητα για το ομοειδές προϊόν, δεόντως προσαρμοσμένης αν χρειάζεται ώστε να συμπεριλαμβάνει ένα εύλογο περιθώριο κέρδους.

Μία κατάλληλη τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς θα επιλέγεται με εύλογο τρόπο, αφού ληφθεί δεόντως υπόψη κάθε αξιόπιστη πληροφορία διαθέσιμη κατά τη στιγμή της επιλογής. Επίσης θα λαμβάνονται υπόψη οι σχετικές προθεσμίες και, όπου είναι σκόπιμο, θα χρησιμοποιείται μία τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς η οποία εμπλέκεται στην ίδια έρευνα.

Οι υποκείμενοι σε έρευνα θα ενημερώνονται, αμέσως μετά την έναρξή της, σχετικά με την τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς που προβλέπεται να χρησιμοποιηθεί, και θα έχουν προθεσμία δέκα ημερών για να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.

- β) Στις έρευνες αντιντάμπινγκ για εισαγωγές από τη Ρωσική Ομοσπονδία, τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, την Ουκρανία, το Βιετνάμ και το Καζακιστάν καθώς και από οποιαδήποτε χώρα χωρίς οικονομία της αγοράς που είναι μέλος του ΠΟΕ [Παγκοσμίου Οργανισμού Εμπορίου] κατά την ημερομηνία έναρξης της έρευνας, η κανονική αξία καθορίζεται σύμφωνα με τις παραγράφους 1 έως 6, εάν αποδεικνύεται, με βάση δεόντως αιτιολογημένους ισχυρισμούς που θα

υποβάλουν ένας ή περισσότεροι παραγωγοί που υπόκεινται στην έρευνα και με βάση τα κριτήρια και τις διαδικασίες που περιλαμβάνονται στο στοιχείο γ), ότι υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς όσον αφορά την κατασκευή και την πώληση του οικείου ομοειδούς προϊόντος. Άλλως εφαρμόζονται οι κανόνες που καθορίζονται στο στοιχείο α).

γ) Ένας ισχυρισμός κατά το στοιχείο β) γίνεται γραπτώς και πρέπει να δίδει επαρκείς αποδείξεις ότι ο παραγωγός λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς, ήτοι:

— οι επιχειρηματικές αποφάσεις για τιμές, κόστος και εισροές, π.χ. πρώτες ύλες, τεχνολογία, εργατικό δυναμικό, εκροές, πωλήσεις και επενδύσεις, λαμβάνονται βάσει στοιχείων από την αγορά, όσον αφορά την προσφορά και τη ζήτηση, χωρίς σημαντική κρατική παρέμβαση, ενώ το κόστος των σημαντικότερων εισροών πρέπει να εκφράζει σε μεγάλο βαθμό τις τιμές στην αγορά,

— οι επιχειρήσεις πρέπει να τηρούν σαφή λογιστική καταγραφή, υποκειμένη σε ανεξάρτητο έλεγχο, βάσει των διεθνών λογιστικών προτύπων, η οποία και πρέπει να ακολουθείται συνεπώς,

— το κόστος παραγωγής και η οικονομική κατάσταση των επιχειρήσεων δεν πρέπει να υπόκειται σε μείζονες στρεβλώσεις, προερχόμενες από το παλαιό σύστημα που δεν ακολουθούσε την οικονομία της αγοράς, ιδίως ως προς την απαξίωση του ενεργητικού, άλλες αποσβέσεις, δοσοληψίες αντιπραγματισμού και πληρωμές με συμψηφισμό,

— οι οικείες επιχειρήσεις υπόκεινται σε νομοθεσία περί πωχεύσεως και ιδιοκτησιακού καθεστώτος η οποία εγγυάται ασφάλεια δικαίου και λειτουργική σταθερότητα, και

— ο καθορισμός των συναλλαγματικών ισοτιμιών γίνεται με τιμές αγοράς.

— [...]»

Ιστορικό της διαφοράς

- 6 Οι προσφεύγουσες είναι επιχειρήσεις εγκατεστημένες στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (στο εξής: ΛΔΚ) οι οποίες κατασκευάζουν και εξάγουν προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα λαμπτήρες φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα.
- 7 Κατόπιν καταγγελίας την οποία υπέβαλε η European Lighting Companies Federation (στο εξής: καταγγέλλουσα) στις 4 Απριλίου 2000, η Επιτροπή κίνησε, σύμφωνα με το άρθρο 5 του βασικού κανονισμού, διαδικασία αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα καταγωγής ΛΔΚ. Η ανακοίνωση σχετικά με την κίνηση της ως άνω διαδικασίας δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 17ης Μαΐου 2000 (ΕΕ C 138, σ. 8). Η εν λόγω ανακοίνωση ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή σκόπευε να χρησιμοποιήσει το Μεξικό ως «ενδεδειγμένη επιλογή χώρας με οικονομία αγοράς με σκοπό τον καθορισμό της κανονικής αξίας για τη [ΛΔΚ]».

- 8 Οι προσφεύγουσες διατύπωσαν την άποψή τους στην Επιτροπή κατόπιν της ως άνω δημοσιεύσεως, συνεργάστηκαν με την Επιτροπή κατά τη διάρκεια της έρευνας, παρέσχον πληροφοριακά στοιχεία και αποτέλεσαν αντικείμενο επισκέψεως ελέγχου εκ μέρους εκπροσώπων της Επιτροπής στις εγκαταστάσεις τους στη ΛΔΚ.
- 9 Στις 7 Φεβρουαρίου 2001, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 255/2001 για την επιβολή προσωρινού δασμού αντνιτάμπινγκ στις εισαγωγές λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα καταγωγής [ΛΔΚ] (ΕΕ L 38, σ. 8, στο εξής: προσωρινός κανονισμός). Ο κανονισμός αυτός επέβαλε προσωρινό δασμό αντνιτάμπινγκ με ποσοστό 59,6 % επί των προϊόντων της πρώτης προσφεύγουσας και με ποσοστό 35,4 % επί των προϊόντων της δεύτερης προσφεύγουσας.
- 10 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 26 έως 32 του προσωρινού κανονισμού προκύπτει ότι, για τον καθορισμό της κανονικής αξίας για τους παραγωγούς-εξαγωγείς της ΛΔΚ, όπως είναι οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή επιβεβαίωσε την επιλογή του Μεξικού ως ενδεδειγμένης τρίτης χώρας με οικονομία αγοράς. Έτσι, η Επιτροπή απέρριψε τις αντιρρήσεις που προέβησαν κατά της επιλογής αυτής ορισμένοι από τους ως άνω παραγωγούς-εξαγωγείς, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται οι προσφεύγουσες. Ο καθορισμός της κανονικής αξίας βασίστηκε στις τιμές των προϊόντων που κατασκευάζονται από τη Philips Mexicana SA και πωλούνται στην αγορά του Μεξικού.
- 11 Στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής, δέκα παραγωγοί-εξαγωγείς, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται οι προσφεύγουσες, ζήτησαν να τύχουν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού. Το αίτημα των προσφευγουσών να τύχουν της ως άνω ευνοϊκής μεταχειρίσεως δεν έγινε δεκτό, για τον λόγο ότι οι προσφεύγουσες δεν πληρούσαν τα προβλεπόμενα στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού κριτήρια.
- 12 Στις 16 Ιουλίου 2001, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1470/2001 για την επιβολή οριστικού δασμού αντνιτάμπινγκ και την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές λαμπτήρων φθορισμού μικρού μεγέθους με ηλεκτρονικό κύκλωμα (CFL-i) καταγωγής [ΛΔΚ] (ΕΕ L 195, σ. 8, στο εξής:

προσβαλλόμενος κανονισμός). Ο εν λόγω κανονισμός επέβαλε οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ με ποσοστό 59,5 % όσον αφορά τα προϊόντα της πρώτης προσφεύγουσας και με ποσοστό 35,3 % όσον αφορά τα προϊόντα της δεύτερης προσφεύγουσας.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 13 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Οκτωβρίου 2001, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή.
- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Φεβρουαρίου 2002, η Επιτροπή ζήτησε να της επιτραπεί να παρέμβει στην παρούσα δίκη υπέρ του Συμβουλίου.
- 15 Με διάταξη του Προέδρου του πέμπτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου της 16ης Μαΐου 2002, επιτράπη στην Επιτροπή να παρέμβει. Η Επιτροπή παραιτήθηκε από την υποβολή υπομνήματος παρεμβάσεως.
- 16 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 27ης Μαρτίου 2003.
- 17 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, καθόσον ο κανονισμός αυτός τις αφορά·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

18 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

19 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού και από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Ο δεύτερος λόγος, που προβάλλεται επικουρικώς, αντλείται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού και από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού και από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο, καθορίζοντας την κανονική αξία των προϊόντων τους με βάση τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 7,

στοιχείο α', του βασικού κανονισμού και όχι με βάση τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφοι 1 έως 6, του κανονισμού αυτού, παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού και παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

- 21 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι, στο πλαίσιο έρευνας αντιντάμπινγκ που αφορά τις εισαγωγές προϊόντων τα οποία προέρχονται από τη ΛΔΚ, η κανονική αξία καθορίζεται, κατά γενικό κανόνα, με βάση την κανονική αξία σε μια ενδεδειγμένη τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς. Κατά τις προσφεύγουσες, αποτελεί πάγια πολιτική της Επιτροπής το να καθορίζει την ίδια κανονική αξία για όλους τους παραγωγούς εξαγωγείς της ΛΔΚ.
- 22 Το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε, εισάγει παρέκκλιση από τη συνήθη μέθοδο καθορισμού της κανονικής αξίας, στην περίπτωση εισαγωγών από τρίτες χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία αγοράς, παρέκκλιση που εφαρμόζεται στις έρευνες αντιντάμπινγκ για εισαγωγές που προέρχονται, μεταξύ άλλων, από τη ΛΔΚ καθώς και από οποιαδήποτε χώρα χωρίς οικονομία αγοράς που είναι μέλος του ΠΟΕ κατά την ημερομηνία έναρξης της έρευνας. Σε μια τέτοια περίπτωση, η κανονική αξία καθορίζεται «σύμφωνα με τις παραγράφους 1 έως 6, εάν αποδεικνύεται, με βάση δεόντως αιτιολογημένους ισχυρισμούς που θα υποβάλουν ένας ή περισσότεροι παραγωγοί που υπόκεινται στην έρευνα και με βάση τα κριτήρια και τις διαδικασίες που περιλαμβάνονται στο στοιχείο γ', ότι υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς όσον αφορά την κατασκευή και την πώληση του οικείου ομοειδούς προϊόντος» και ότι, εάν «τούτο δεν ισχύει, εφαρμόζονται οι κανόνες που καθορίζονται στο στοιχείο α'».
- 23 Έτσι, κατά τις προσφεύγουσες, ο κοινοτικός νομοθέτης αναγνωρίζει ότι οι παραγωγοί-εξαγωγείς στη ΛΔΚ λειτουργούν ενίοτε υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς και ότι, κατά συνέπεια, μπορεί να εφαρμοστεί η προβλεπόμενη στο άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6, του βασικού κανονισμού κανονική μέθοδος, η οποία είναι ορθότερη, προκειμένου να καθοριστεί αν οι ως άνω παραγωγοί-εξαγωγείς εφαρμόζουν ντάμπινγκ.

- 24 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η άρνηση της Επιτροπής και του Συμβουλίου να θεωρήσουν ως πλησιέστερο στοιχείο συγκρίσεως έναν παραγωγό της ΛΔΚ που έχει αναγνωριστεί ότι λειτουργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς, για τον λόγο ότι η αναφορά, στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, σε «τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς» αποκλείει κατ' ανάγκην τη ΛΔΚ, προκύπτει από μια υπεραπλουστευτική ερμηνεία του ως άνω κανονισμού και είναι ασυμβίβαστη με τον προφανή στόχο τον οποίο επιδιώκει ο κοινοτικός νομοθέτης και ο οποίος συνίσταται στο να καθοριστεί μια εύλογη κανονική αξία, προκειμένου να προσδιοριστεί η ενδεχόμενη ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ. Εν προκειμένω, η κατάσταση της Philips Mexicana SA απέχει σαφώς περισσότερο από την κατάσταση των προσφευγουσών απ' ό,τι η κατάσταση μιας άλλης εταιρίας της ΛΔΚ που δεν έχει δεσμούς με τα μέλη της καταγγέλλουσας.
- 25 Οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι, εν προκειμένω, δύο παραγωγοί-εξαγωγείς της ΛΔΚ, ήτοι οι Lisheng Electronic & Lighting (Xiamen) Co. Ltd (στο εξής: Lisheng) και Philips & Yaming Lighting Co. Ltd (στο εξής: Philips-Yaming) έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, ήτοι η Επιτροπή αναγνώρισε ότι οι ως παραγωγοί-εξαγωγείς πληρούσαν τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ'. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεώρησε ότι ένας ή περισσότεροι παραγωγοί της ΛΔΚ υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Οι προσφεύγουσες συνάγουν, εξ αυτού του λόγου, ότι έπρεπε να εφαρμοστεί το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', και ότι, επομένως, η κανονική αξία έπρεπε να καθοριστεί, για όλους τους παραγωγούς-εξαγωγείς της ΛΔΚ, με βάση το άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6. Κατά τις προσφεύγουσες, μόνον «εάν τούτο δεν ισχύει», με άλλες λέξεις μόνον όταν κανένας παραγωγός δεν υπόκειται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς, εφαρμόζεται η κανονική μέθοδος του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', και πρέπει να καθοριστεί μια ενιαία κανονική αξία για όλους τους παραγωγούς-εξαγωγείς με βάση την κανονική αξία σε μια ενδεδειγμένη ανάλογη χώρα.
- 26 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι, επομένως, ήταν δυνατόν να εφαρμοστεί εν προκειμένω το άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6, του βασικού κανονισμού και ότι, εξάλλου, η Επιτροπή το έπραξε εν μέρει, όπως καταδεικνύει η 25η αιτιολογική σκέψη του προσωρινού κανονισμού. Από την ως άνω αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι, για έναν παραγωγό-εξαγωγέα που έτυχε της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, τα έξοδα ΠΔΓ και το κέρδος υπολογίστηκαν με βάση αριθμητικά στοιχεία σχετικά με άλλο παραγωγό-εξαγωγέα που έτυχε της ίδιας μεταχειρίσεως, για τον λόγο ότι ο πρώτος παραγωγός-εξαγωγέας δεν είχε πραγματοποιήσει αντιπροσωπευτικές εγχώριες πωλήσεις του οικείου προϊόντος.

- 27 Οι προσφεύγουσες δέχονται ότι η κύρια μέθοδος καθορισμού της κανονικής αξίας, που εκτίθεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, δεν είχε εφαρμογή στην περίπτωση τους, εκτιμώντας ότι η Επιτροπή είχε διαπιστώσει ότι οι προσφεύγουσες δεν λειτουργούσαν υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Ωστόσο, φρονούν ότι η Επιτροπή μπορούσε να εφαρμόσει τη μέθοδο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3. Η «κατασκευασμένη κανονική αξία» περιλαμβάνει δύο στοιχεία, ήτοι, αφενός, το κόστος παραγωγής στη χώρα καταγωγής και, αφετέρου, ένα εύλογο περιθώριο για τα έξοδα ΠΔΓ και για τα κέρδη. Οι προσφεύγουσες εκθέτουν ότι η Επιτροπή μπορούσε να προσδιορίσει το πρώτο από τα στοιχεία αυτά είτε αναγνωρίζοντας τις πραγματικές δαπάνες παραγωγής των προσφευγουσών είτε, αν θεωρούσε ότι οι εν λόγω δαπάνες δεν ήταν αξιόπιστες, αναζητώντας ένα αντικειμενικό μέτρο για τις δαπάνες παραγωγής στη χώρα καταγωγής, λαμβάνοντας, παραδείγματος χάρη, ως αναφορά τις δαπάνες παραγωγής άλλων παραγωγών, των οποίων οι δαπάνες είναι αξιόπιστες (παραδείγματος χάρη, τις δαπάνες παραγωγής του ενός από τους δύο παραγωγούς-εξαγωγείς που έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς). Όσον αφορά το δεύτερο στοιχείο, ήτοι τις δαπάνες ΠΔΓ και το περιθώριο κέρδους, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι η Επιτροπή ηδύνατο, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 6, να χρησιμοποιήσει τον σταθμισμένο μέσο όρο των πραγματικών ποσών που καθορίστηκαν για τους παραγωγούς-εξαγωγείς που έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς. Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', απαιτούσε όπως η Επιτροπή καθορίσει την κανονική αξία των προϊόντων τους με βάση το άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6, πράγμα το οποίο ήταν, όπως αποδείχθηκε, απολύτως δυνατό.
- 28 Επιπλέον, η ως άνω άρνηση καθορισμού της κανονικής αξίας με βάση τις παραγράφους 1 έως 6 του άρθρου 2 για τους παραγωγούς-εξαγωγείς των οποίων η περίπτωση εξετάστηκε ατομικά θα οδηγούσε σε δυσανάλογη δυσμενή διάκριση των τελευταίων σε σχέση με τους παραγωγούς-εξαγωγείς που έχουν αποκτήσει το καθεστώς εταιρίας σε οικονομία της αγοράς.
- 29 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι, σε αντίθεση με ό,τι υποστηρίζει το Συμβούλιο, το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', δεν συνδέει τους παραγωγούς που υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς με εκείνους ως προς τους οποίους θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η μέθοδος που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6. Το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', καθορίζει απλώς μια προϋπόθεση η οποία, εάν πληρούται, καθιστά δυνατή την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφοι 1 έως 6, κατά γενικό τρόπο και αποκλεισμένης της εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 7,

στοιχείο α'. Επιπλέον, έστω και αν οι προϋποθέσεις που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', πρέπει να εξετάζονται σε σχέση με επιμέρους παραγωγούς, τίποτε στο κείμενο της εν λόγω διατάξεως δεν δικαιολογεί τον ισχυρισμό ότι η εφαρμογή των παραγράφων 1 έως 6 πρέπει να περιοριστεί στους ως άνω επιμέρους παραγωγούς.

30 Οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ότι η Επιτροπή μπορούσε να αποφασίσει ότι οι τιμές τις οποίες εφάρμοζαν στην εγχώρια αγορά δεν είχαν καθοριστεί «κατά τις συνθήκες εμπορικές πράξεις» και ότι οι δαπάνες τους δεν ήταν αξιόπιστες επειδή οι προσφεύγουσες δεν λειτουργούσαν υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Ωστόσο, τούτο δεν απαγορεύει να καθορίζεται η κανονική αξία με βάση το άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6, καθόσον υφίστανται άλλοι παραγωγοί εντός της χώρας οι οποίοι λειτουργούν υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Εφόσον αποδεικνύεται ότι υφίστανται τέτοιοι παραγωγοί-εξαγωγείς, είναι δυνατό και υποχρεωτικό να καθορίζεται η κανονική αξία για κάθε παραγωγό-εξαγωγέα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφοι 1 έως 6, του βασικού κανονισμού.

31 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει, ευθύς εξ αρχής, τον σκοπό και την εξέλιξη της διατάξεως του άρθρου 2, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού. Ειδικότερα, υπογραμμίζει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, όπως ίσχυε πριν από τον κανονισμό 905/98, όριζε ότι ο κανονισμός (ΕΚ) 519/94 του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994, για το κοινό καθεστώς εισαγωγών από ορισμένες τρίτες χώρες και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 1765/82, (ΕΟΚ) 1766/82 και (ΕΟΚ) 3420/83 (ΕΕ L 67, σ. 89), εφαρμόζοταν σε χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία της αγοράς, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, της ΛΔΚ και της Ρωσίας. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι, σύμφωνα με την προγενέστερη διατύπωση του άρθρου 2, παράγραφος 7, η κανονική αξία έπρεπε να υπολογιστεί με προσφυγή στην επανομαζόμενη μέθοδο της «ανάλογης χώρας», σύμφωνα με την οποία, για όλους τους παραγωγούς των χωρών οι οποίες δεν διαθέτουν οικονομία της αγοράς, η κανονική αξία καθοριζόταν με βάση την τιμή πωλήσεως ή την κατασκευασμένη κανονική αξία σε μια τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς. Επομένως, κατά το Συμβούλιο, η επιμέρους κατάσταση του παραγωγού δεν λαμβανόταν υπόψη.

32 Το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι, λόγω της εξελίξεως της οικονομικής καταστάσεως στη ΛΔΚ και στη Ρωσία, τα κοινοτικά όργανα εκτίμησαν ότι δεν ήταν πλέον δυνατό να θεωρηθεί ότι οι τιμές και οι δαπάνες όλων των παραγωγών δεν ανταποκρίνονταν,

ipso facto, σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Κατά συνέπεια, επήλθαν τροποποιήσεις στη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', με τις οποίες καθιερώθηκε μια ειδική εξατομικευμένη αξιολόγηση που εφαρμόζεται στους παραγωγούς-εξαγωγείς της ΛΔΚ και της Ρωσίας. Έτσι, για τους ως άνω παραγωγούς, η κανονική αξία μπορεί να υπολογίζεται με βάση τη μέθοδο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6, του βασικού κανονισμού, ήτοι την ίδια μέθοδο με εκείνη που εφαρμόζεται στις εισαγωγές από χώρες με οικονομία της αγοράς, αλλά υπό την προϋπόθεση ότι ένας ή περισσότεροι παραγωγοί θα προβάλουν δεόντως αιτιολογημένους ισχυρισμούς που αποδεικνύουν, σύμφωνα με τα κριτήρια και τις διαδικασίες που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', ότι «[οι ως άνω παραγωγοί] υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς».

- 33 Το Συμβούλιο προβάλλει ότι η συνολική διάρθρωση του νέου κειμένου του άρθρου 2, παράγραφος 7, δεν επιτρέπει καμία αμφιβολία ως προς το ότι η ΛΔΚ και η Ρωσία δεν πρέπει ακόμη να θεωρηθούν ως χώρες με οικονομία αγοράς. Τούτο επιβεβαιώνεται από το προοίμιο του κανονισμού 905/98, που αναφέρεται στην «εμφάνιση εταιριών έναντι των οποίων επικρατούν συνθήκες της οικονομίας αγοράς».
- 34 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι το αίτημα των προσφευγουσών να τύχουν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς εξετάστηκε από την Επιτροπή και ότι η τελευταία συνήγαγε ότι οι προσφεύγουσες δεν ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ'. Επισημαίνει ότι οι προσφεύγουσες δεν προσάπτουν στην Επιτροπή ότι υπέλεσε συναφώς σε οποιοδήποτε σφάλμα. Οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών στηρίζονταν μόνον στο ότι, εφόσον θεωρήθηκε ότι δύο συγκεκριμένοι παραγωγοί-εξαγωγείς της ΛΔΚ πληρούσαν τα κριτήρια του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', όλοι οι παραγωγοί-εξαγωγείς της ΛΔΚ δικαιούνται να τύχουν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, τούτο δε ανεξαρτήτως του αν οι ίδιοι πληρούν τα ως άνω κριτήρια.
- 35 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η ερμηνεία των προσφευγουσών είναι εσφαλμένη και ασυμβίβαστη με το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β'. Ένας ή περισσότεροι παραγωγοί μπορούν να τύχουν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς μόνον εάν αποδεικνύεται ότι «[οι ως άνω παραγωγοί] υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς». Η ερμηνεία που προκρίνουν

οι προσφεύγουσες αντιβαίνει στο ως άνω νομοθέτημα, καθόσον επιβάλλει να τυγχάνουν όλοι οι παραγωγοί της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, εφόσον τουλάχιστον ένας άλλος παραγωγός υπόκειται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Επιπλέον, η εν λόγω ερμηνεία είναι ασυμβίβαστη με το γράμμα της διατάξεως του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', σύμφωνα με την οποία πρέπει να αποδεικνύεται ότι ένας ή περισσότεροι παραγωγοί υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς «με βάση τα κριτήρια και τις διαδικασίες που περιλαμβάνονται στο στοιχείο γ'». Κατά το Συμβούλιο, όλα τα ανωτέρω κριτήρια πρέπει να εφαρμόζονται για κάθε επιχείρηση εξεταζόμενη ατομικά. Είναι αλυσιτελής ο ισχυρισμός, τον οποίο προβάλλουν οι προσφεύγουσες, ότι ο βασικός κανονισμός απαιτεί λεπτομερειακή αξιολόγηση των ως άνω ατομικών κριτηρίων σε σχέση με έναν παραγωγό, προκειμένου να εφαρμοστεί εν συνεχεία, κατά απόλυτο τρόπο, το αποτέλεσμα της αξιολογήσεως αυτής σε όλους τους παραγωγούς, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που δεν πληρούν κανένα από τα ως άνω κριτήρια.

- 36 Το Συμβούλιο προβάλλει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', απαιτεί να αξιολογείται ατομικά το αίτημα κάθε παραγωγού να τύχει της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς. Υποστηρίζει ότι, όταν δεν αποδεικνύεται ότι ο συγκεκριμένος ή οι συγκεκριμένοι παραγωγοί που υποβάλλουν το αίτημα υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς, η τελευταία περίοδος του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', υποχρεώνει τα κοινοτικά όργανα να εφαρμόζουν τους κανόνες που προβλέπονται από το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α'. Δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγουσες δεν πληρούσαν τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', το Συμβούλιο, μη επιφυλάσσοντας στις προσφεύγουσες μεταχείριση οικονομίας αγοράς, δεν παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β'.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι ήταν σύμφωνο με το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού και ότι επιτρεπόταν από το άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού το να καθοριστεί η κανονική αξία των προϊόντων τους σύμφωνα με τους κανόνες σχετικά με τις χώρες με οικονομία αγοράς, οι οποίοι προβλέπονται στις παραγράφους 1 έως 6 του εν λόγω άρθρου 2, παρά σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α'.

38 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

39 Πρέπει εκ προοιμίου να επισημανθεί ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού μέθοδος καθορισμού της κανονικής αξίας αποτελεί εξαίρεση από την ειδική μέθοδο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', και εφαρμόζεται στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία της αγοράς. Πάντως, κατά πάγια νομολογία, κάθε παρέκκλιση ή εξαίρεση από έναν γενικό κανόνα πρέπει να ερμηνεύεται στενά (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 1995, C-399/93, *Oude Luttikhuis* κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-4515, σκέψη 23· της 18ης Ιανουαρίου 2001, C-83/99, *Επιτροπή κατά Ισπανίας*, Συλλογή 2001, σ. I-445, σκέψη 19, και της 12ης Δεκεμβρίου 2002, C-5/01, *Βέλγιο κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2002, σ. I-11991, σκέψη 56).

40 Πρώτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει από τη διατύπωση και τη διάρθρωση του άρθρου 2, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, ιδίως υπό το πρίσμα των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 905/98, ο καθορισμός της κανονικής αξίας των προϊόντων προελεύσεως ΛΔΚ κατ' εφαρμογήν των κανόνων που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6, του βασικού κανονισμού περιορίζεται σε επιμέρους ειδικές περιπτώσεις, στις οποίες οι σχετικοί παραγωγοί υπέβαλαν, ο καθένας καθόσον τον αφορά, μια δεόντως τεκμηριωμένη αίτηση σύμφωνα με τα κριτήρια και τις διαδικασίες που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ'. Τούτο προκύπτει από την αναφορά που περιλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', στην υποχρέωση να αποδειχθεί ότι «ο ως άνω παραγωγός ή οι ως άνω παραγωγοί» υπόκεινται σε συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 905/98, η οποία αναφέρεται στις αιτήσεις των παραγωγών «οι οποίοι επιθυμούν να επωφεληθούν από τη δυνατότητα καθορισμού της κανονικής αξίας με βάση τους κανόνες που ισχύουν σε χώρες με οικονομία αγοράς», ήτοι τους κανόνες που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφοι 1 έως 6. Επιπλέον, η τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 905/98, καίτοι εκθέτει ότι η διαδικασία μεταρρυθμίσεων στη ΛΔΚ έχει μεταβάλει ουσιαστικά την οικονομία της χώρας αυτής, αναφέρει, ωστόσο, σαφώς ότι, και μεν τούτο έχει οδηγήσει στην εμφάνιση ορισμένων συνθηκών οικονομίας της αγοράς, πλην όμως αυτό ισχύει μόνο σε σχέση με συγκεκριμένες επιχειρήσεις και όχι σε σχέση με τη χώρα στο σύνολό της. Επομένως, ο κοινοτικός νομοθέτης επεδίωκε σαφώς η εφαρμογή των σχετικών με τις χώρες που διαθέτουν οικονομία αγοράς κανόνων επί των προϊόντων προελεύσεως ΛΔΚ να απαιτεί την υποβολή, εκ μέρους κάθε επιχειρήσεως την οποία ο ως άνω καθορισμός της κανονικής αξίας αφορά ατομικά, μιας αιτήσεως δεόντως τεκμηριωμένης και σύμφωνης με τα κριτήρια και τις διαδικασίες που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ'.

- 41 Δεύτερον, το επιχείρημα που προέβαλαν οι προσφεύγουσες είναι ασυμβίβαστο με την εφαρμογή των κανόνων του άρθρου 2, παράγραφοι 1 έως 6, του βασικού κανονισμού, που προϋποθέτει τη διαθεσιμότητα ορισμένων στοιχείων, όπως είναι οι πληρωθείσες ή οι πληρωτές τιμές, το κόστος παραγωγής και οι πωλήσεις κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις στο πλαίσιο οικονομίας της αγοράς και που αφορά κυρίως το προϊόν που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας. Τα προβλεπόμενα στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο γ', του βασικού κανονισμού κριτήρια, τα οποία πρέπει να πληρούνται για να μπορεί μια επιχείρηση να τύχει της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, ήτοι οι διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφοι 1 έως 6, απαιτούν όπως οι επιχειρήσεις που επιθυμούν να τύχουν της ως άνω μεταχειρίσεως λειτουργούν υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς και όπως οι τιμές, οι δαπάνες και η λογιστική καταγραφή των επιχειρήσεων είναι αξιόπιστες. Πάντως, εν προκειμένω, οι αιτήσεις που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', απορρίφθηκαν.
- 42 Τρίτον, δεδομένου ότι τα αρμόδια κοινοτικά όργανα στον τομέα του αντιντάμπινγκ υποχρεούνται, σε κάθε περίπτωση, να καθορίζουν την κανονική αξία ενός προϊόντος στηριζόμενα στους εφαρμοστέους κανόνες, η προτεινόμενη από τις προσφεύγουσες ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', θα είχε μια συνέπεια ασύμβατη προς τον στόχο της ρυθμίσεως, ήτοι τη συνέπεια ότι, εφόσον ένας παραγωγός του ως άνω προϊόντος στη ΛΔΚ υποβάλει αίτηση δεόντως τεκμηριωμένη κατ' εφαρμογήν της εν λόγω διατάξεως, τα ως άνω όργανα θα ήσαν υποχρεωμένα να εφαρμόσουν τις διατάξεις των παραγράφων 1 έως 6 του άρθρου 2 επί όλων των άλλων παραγωγών της χώρας αυτής που αποτελούν αντικείμενο της έρευνας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που παρέλειψαν εσκεμμένως να υποβάλουν μια τέτοια αίτηση, για τον λόγο ότι η προσφυγή στις μεθόδους της ανάλογης χώρας και του ανάλογου παραγωγού που επελέγησαν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας ήταν ευνοϊκότερη γι' αυτές.
- 43 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων (βλ., ανωτέρω, σκέψη 28), η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω στη σκέψη 60.
- 44 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού και από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 45 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, επικουρικώς, ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού δεν αποκλείει την προσφυγή στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', το Συμβούλιο, επιλέγοντας τη Philips Mexicana SA ως ανάλογο παραγωγό σε οικονομία αγοράς, παρέβη την τελευταία αυτή διάταξη και παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων.
- 46 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι το κριτήριο της ανάλογης χώρας χρησιμοποιείται προκειμένου να εξευρεθεί ένα αντικειμενικό μέτρο της κανονικής αξίας υπό συνθήκες ανοικτής αγοράς χωρίς στρεβλώσεις. Σύμφωνα με την πρακτική της Επιτροπής και κατά πάγια νομολογία, δύο κριτήρια πρέπει, ειδικότερα, να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο αυτό, ήτοι, αφενός, η δυνατότητα συγκρίσεως των σχετικών προϊόντων και, αφετέρου, η δυνατότητα συγκρίσεως της διαδικασίας παραγωγής ή της διαρθρώσεως των δαπανών παραγωγής. Επιπλέον, η χρήση των όρων «ή, όταν αυτό δεν είναι δυνατόν, πάνω σε κάθε άλλη λογική βάση» στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', καταδεικνύει ότι στόχος όλων των μεθόδων που προσδιορίζονται στην εν λόγω διάταξη είναι να καθορισθεί ένα «εύλογο» μέτρο της κανονικής αξίας στη χώρα εξαγωγής. Κατά την επιλογή της ανάλογης χώρας, πρέπει να επιδιώκεται να προσεγγισθεί όσο το δυνατόν περισσότερο η κατάσταση που θα επικρατούσε στη χώρα εξαγωγής, εάν επρόκειτο για χώρα με οικονομία αγοράς (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Van Gerven στην υπόθεση C-16/90, Nölle, απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1991, Συλλογή 1991, σ. I-5163, I-5172, σημείο 15).

- 47 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή, εφόσον καθόρισε την κανονική αξία με βάση μια επιχείρηση εγκατεστημένη στο Μεξικό και εφόσον αναγνώρισε ότι έπρεπε να γίνουν προσαρμογές προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι διαφορές ως προς την ένταση λειτουργίας των λαμπτήρων, το επίπεδο των συναλλαγών και τον τύπο των προϊόντων, έπρεπε να διαπιστώσει ότι η προσαρμοσμένη κανονική αξία παρέμενε σημαντικά υψηλότερη από εκείνη τουλάχιστον ενός εξαγωγέα που μπορούσε να τύχει της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς. Τούτο έπρεπε να οδηγήσει την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι η ανάλογη κανονική αξία που καθορίστηκε στο Μεξικό, έστω κατόπιν προσαρμογής, ήταν προδήλως ακατάλληλη και εστερείτο λογικής. Επομένως, η Επιτροπή όφειλε να χρησιμοποιήσει μια εύλογη εναλλακτική μέθοδο υπολογισμού της προσήκουσας κανονικής αξίας, είτε προβαίνοντας σε συμπληρωματικές προσαρμογές, είτε χρησιμοποιώντας μια άλλη ανάλογη χώρα ή οποιαδήποτε άλλη λογική βάση «όσο το δυνατόν περισσότερο συγκρίσιμη» με την κανονική αξία υπό συνθήκες εκμεταλλεύσεως οικονομίας της αγοράς στη ΛΔΚ.
- 48 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι το γεγονός ότι η ταυτόχρονη εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχεία α' και β', στις υποθέσεις αντιντάμπινγκ παράγει αποτελέσματα που ενέχουν δυσμενή διάκριση, εκτός αν η κανονική αξία που καθορίζεται στην ανάλογη χώρα προσαρμόζεται επαρκώς, καθίσταται φανερό στο πλαίσιο της υποθέσεως του σιδηρομολυβδαινίου, που οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού (ΕΚ) 1612/2001 της Επιτροπής, της 3ης Αυγούστου 2001, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σιδηρομολυβδαινίου καταγωγής [ΛΔΚ] (ΕΕ L 214, σ. 3, 52η αιτιολογική σκέψη). Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ο κανονισμός αυτός καταδεικνύει το πάγιο μειονέκτημα που υφίστανται οι επιχειρήσεις, των οποίων η περίπτωση εξετάστηκε ατομικά, επειδή η κανονική αξία στην ανάλογη χώρα δεν προσαρμόστηκε επαρκώς προκειμένου να είναι «όσο το δυνατόν περισσότερο συγκρίσιμη» με την κανονική αξία υπό συνθήκες εκμεταλλεύσεως οικονομίας της αγοράς στη ΛΔΚ. Επιπλέον, το εν λόγω μειονέκτημα ενέχει δυσμενή διάκριση, υπό την έννοια ότι οι εταιρίες των οποίων η περίπτωση εξετάστηκε ατομικά και οι εταιρίες που έχουν αποκτήσει το καθεστώς εταιρίας σε οικονομία της αγοράς βρίσκονται σε ανταγωνισμό μεταξύ τους στο πλαίσιο της αγοράς των λοιπών εξαγωγών προς την Κοινότητα.
- 49 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η έκφραση «όταν οι [μέθοδοι αυτές] δεν είναι δυνατ[ές]», η οποία περιλαμβάνεται στην πρώτη περίοδο του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', δεν αναφέρεται σε μια αριθμητική αδυναμία, αλλά στο ζήτημα αν

οι μέθοδοι προσεγγίζουν «όσο το δυνατόν περισσότερο» την κατάσταση που θα επικρατούσε στη χώρα εξαγωγής, εάν επρόκειτο για χώρα με οικονομία αγοράς. Έτσι, η προσφυγή στην κανονική αξία σε μια τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς υπόκειται πάντοτε στην επιτακτική απαίτηση ενός ευλόγου αποτελέσματος. Κατά τις προσφεύγουσες, «[τ]ο γεγονός ότι η κανονική αξία καθορίστηκε για ορισμένους εξαγωγείς στη [ΛΔΚ] παρέχει ένα μέτρο ή μια ένδειξη του τι είναι εύλογο, το οποίο είναι καλύτερο από την κανονική αξία που έχει καθοριστεί για μια επιχείρηση στο Μεξικό, η οποία συνδέεται με έναν από τους καταγγέλλοντες». Ισχυρίζονται ότι το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι οι προσφεύγουσες συγχέουν τα περιθώρια ντάμπινγκ με την κανονική αξία είναι αστήρικτο.

50 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του Συμβουλίου ότι, έστω και αν τα κοινοτικά όργανα υπέπεσαν σε σφάλμα κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, ο καθορισμός του ντάμπινγκ δεν θα επηρεαζόταν, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι ο εν λόγω ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος και αβάσιμος, καθόσον ερείδεται επί μιας εκτιμήσεως στην οποία προέβησαν τα κοινοτικά όργανα μετά την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού και η οποία ουδέποτε εξετάστηκε κατά τη διαδικασία έρευνας. Ειδικότερα, η ως άνω εκτίμηση δεν αποτέλεσε αντικείμενο διαβουλεύσεων με τους αντιπροσώπους των κρατών μελών στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής ούτε αποκαλύφθηκε στις προσφεύγουσες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20 του βασικού κανονισμού.

51 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι η ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού είναι σχετικά εύκολη. Η κύρια μέθοδος καθορισμού της κανονικής αξίας στην περίπτωση εισαγωγών από χώρες που δεν διαθέτουν οικονομία της αγοράς είναι εκείνη «της τιμής ή της κατασκευασμένης αξίας σε τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς, ή της τιμής που μια τέτοια τρίτη χώρα εφαρμόζει έναντι άλλων χωρών, συμπεριλαμβανομένης της Κοινότητας». Εν συνεχεία, ορίζεται μια δευτερεύουσα μέθοδος καθορισμού της κανονικής αξίας, αλλά η σχετική διάταξη περιορίζει τις περιστάσεις υπό τις οποίες τα κοινοτικά όργανα δύνανται να προσφύγουν στη μέθοδο αυτή. Με άλλες λέξεις, όταν η χρήση της κύριας μεθόδου δεν είναι δυνατή, μπορεί να επιτραπεί η προσφυγή σε «κάθε άλλη λογική βάση, συμπεριλαμβανομένης της τιμής που έχει πράγματι πληρωθεί ή πρέπει να πληρωθεί στην Κοινότητα για το ομοειδές προϊόν, δεόντως προσαρμοσμένης αν χρειάζεται ώστε να

συμπεριλαμβάνει ένα εύλογο περιθώριο κέρδους». Επομένως, κατά το Συμβούλιο, η έκφραση «όταν αυτό δεν είναι δυνατόν» σημαίνει ότι η μέθοδος που στηρίζεται σε «κάθε άλλη λογική βάση» εφαρμόζεται μόνον ως έσχατη λύση.

52 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι εφάρμοσε ορθώς εν προκειμένω τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α'. Επισημαίνει ότι η ΛΔΚ δεν είναι χώρα «με οικονομία αγοράς» ούτε «τρίτη χώρα» κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', και ότι οι προσφεύγουσες δέχονται τον ισχυρισμό αυτό, καθόσον υποστηρίζουν ότι οι τιμές του Κινέζου παραγωγού που έτυχε της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς αποτελούν «κάθε άλλη λογική βάση» κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως. Ωστόσο, τα κοινοτικά όργανα μπορούσαν να προσφύγουν στη δευτερεύουσα αυτή μέθοδο μόνον εάν δεν ήταν δυνατό να αναφερθούν στις τιμές που εφαρμόζονται σε μια ανάλογη τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς. Το Συμβούλιο φρονεί ότι, στην παρούσα περίπτωση, ήταν απολύτως δυνατό να χρησιμοποιηθούν οι τιμές που εφαρμόζονται σε μια τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς, ήτοι στο Μεξικό, για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας. Το γεγονός ότι κατέστη αναγκαίο να γίνουν προσαρμογές δεν σημαίνει ότι δεν ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθούν οι τιμές που εφαρμόζονται στο Μεξικό. Το Συμβούλιο τονίζει ότι οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίζονται ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν προέβη στις κατάλληλες προσαρμογές και ότι δεν αναφέρουν καμία περίπτωση στο πλαίσιο της οποίας οι προσαρμογές δεν έγιναν ορθώς ή παραλειφθηκαν.

53 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι δεν έχει νόημα το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι το να καθοριστεί η κανονική αξία λαμβάνοντας ως χώρα αναφοράς το Μεξικό εσπερείο λογικής και ήταν απρόσφορο επειδή η κανονική αξία μετά την προσαρμογή παρέμεινε σημαντικά υψηλότερη από εκείνη ενός από τους εξαγωγείς της ΛΔΚ που έτυχε της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς. Το Συμβούλιο προσάπτει στις προσφεύγουσες ότι συγχέουν την έννοια των περιθωρίων ντάμπινγκ με την έννοια της κανονικής αξίας. Επιπλέον, επισημαίνει ότι οι διαφορές περιθωρίου ντάμπινγκ μεταξύ των εξαγωγέων που έτυχαν μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς και εκείνων που δεν έτυχαν της ως άνω μεταχειρίσεως ουδόλως καταδεικνύουν ότι η επιλογή της ανάλογης χώρας στερείται λογικής και είναι κατά μείζονα λόγο αδύνατη. Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι ένας από τους παραγωγούς, ο οποίος έτυχε της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, είχε το υψηλότερο περιθώριο ντάμπινγκ από όλα τα περιθώρια που καθορίστηκαν και ότι υπήρχε σημαντική διαφορά μεταξύ των

περιθωρίων ντάμπινγκ των παραγωγών που δεν έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, εκτεινόμενη από 8,4 % έως 59,5 %. Ναι μεν ο κατάλογος των ενδεδειγμένων κριτηρίων για την επιλογή ανάλογης χώρας, όπως αυτός καθορίστηκε από το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα απόφαση Nölle, δεν έχει εξαντλητικό χαρακτήρα, πλην όμως, κατά το Συμβούλιο, δεν αμφισβητείται ότι το τελικώς επιβληθέν ποσό του δασμού ντάμπινγκ δεν μπορεί να αποτελεί ενδεδειγμένο κριτήριο.

- 54 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι η εξουσία εκτιμήσεως την οποία διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα κατά την επιλογή ανάλογης χώρας δεν επιτρέπει στα εν λόγω όργανα να μη λαμβάνουν υπόψη την απαίτηση να επιλεγεί μια τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς σε όλες τις περιπτώσεις που αυτό είναι δυνατό. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι ούτε η Επιτροπή ούτε οι προσφεύγουσες κατόρθωσαν να βρουν μια άλλη ανάλογη χώρα, πλέον ενδεδειγμένη από το Μεξικό, που να πληροί την ως άνω απαίτηση.
- 55 Το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Επισημαίνει ότι η εικοστή αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού αναιρεί, αυτή καθ' εαυτήν, τον ισχυρισμό των προσφευγουσών ότι η υπόθεση του σιδηρομολυβδαινίου καταδεικνύει την ύπαρξη ενός παγίου μειονεκτήματος των επιχειρήσεων οι οποίες έτυχαν μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς. Στην ως άνω αιτιολογική σκέψη εκτίθεται ότι τα περιθώρια ντάμπινγκ για τις επιχειρήσεις οι οποίες έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς κυμαίνονταν από 61,8 % (Philips-Yaming) έως ένα ποσοστό de minimis (Lisheng), ενώ τα περιθώρια για τις επιχειρήσεις των οποίων η περίπτωση εξετάστηκε ατομικά κυμαίνονταν από 59,5 % (Hailong) έως 8,4 % (Zuoming). Επομένως, δεν υπάρχει ένα πάγιο μειονέκτημα μόνο για τις επιχειρήσεις των οποίων η περίπτωση εξετάστηκε ατομικά και οι επιχειρήσεις αυτές δεν υφίστανται καμία δυσμενή διάκριση.
- 56 Το Συμβούλιο προβάλλει ότι, έστω και αν τα θεσμικά όργανα υπέπεσαν σε σφάλμα κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, ένα τέτοιο σφάλμα δεν θα είχε επίπτωση επί του συμπεράσματος σχετικά με αυτή καθ' εαυτήν την ύπαρξη ντάμπινγκ. Το Συμβούλιο εκθέτει ότι, υποθετικώς, η Επιτροπή υπολόγισε τα περιθώρια ντάμπινγκ στα οποία θα είχε καταλήξει το Συμβούλιο εάν είχε καθορίσει την κανονική αξία με βάση τις πωλήσεις των εξαγωγών της ΛΔΚ που έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς, όπως είχαν προτείνει οι προσφεύγουσες. Για τον εν λόγω υπολογισμό, υποτέθηκε ότι είχε χορηγηθεί στις προσφεύγουσες μια γενναιόδωρη προσαρμογή, η οποία ανερχόταν σε 21,5 % της

κανονικής αξίας. Ο ανωτέρω υπολογισμός κατέληξε σε ένα περιθώριο ντάμπινγκ 64,9 % για την πρώτη προσφεύγουσα και σε ένα περιθώριο ντάμπινγκ 45,3 % για τη δεύτερη προσφεύγουσα, περιθώρια τα οποία είναι, στην πραγματικότητα, υψηλότερα από εκείνα που καθορίστηκαν στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 57 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν, επικουρικώς, ότι, εφόσον τα αρμόδια θεσμικά όργανα καθόρισαν την κανονική αξία των επίμαχων προϊόντων με βάση τους κανόνες που εφαρμόζονται υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς στην περίπτωση δύο Κινέζων παραγωγών, ήτοι τους κανόνες που καθορίζονται στις παραγράφους 1 έως 6 του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού, τα ως άνω όργανα όφειλαν να διαπιστώσουν ότι το να επιλεγεί η Philips Mexicana ήταν προδήλως ακατάλληλο και εστερείτο λογικής, καθόσον από την επιλογή αυτή προέκυψε ο καθορισμός κανονικών αξιών οι οποίες, ακόμη και μετά τις προσαρμογές, ήσαν σημαντικά υψηλότερες από εκείνη που αφορούσε τουλάχιστον έναν από τους δύο Κινέζους παραγωγούς οι οποίοι έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς. Κατά συνέπεια, τα αρμόδια θεσμικά όργανα όφειλαν να προσφύγουν σε «κάθε άλλη λογική βάση» κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο α'.
- 58 Το επιχείρημα αυτό είναι απορριπτέο.
- 59 Συγκεκριμένα, τα ως άνω αρμόδια θεσμικά όργανα δεν μπορούν να μην εφαρμόσουν τον γενικό κανόνα, που καθορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού όσον αφορά τον καθορισμό της κανονικής αξίας των προϊόντων που προέρχονται από χώρες οι οποίες δεν διαθέτουν οικονομία αγοράς, στηριζόμενα σε μια άλλη λογική βάση, παρά μόνον στην περίπτωση που δεν είναι δυνατόν να εφαρμοστεί ο ως άνω γενικός κανόνας. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι μια τέτοια αδυναμία μπορεί να ανακύψει μόνον όταν τα στοιχεία που απαιτούνται για τον καθορισμό της κανονικής αξίας δεν είναι διαθέσιμα ή αξιόπιστα. Το γεγονός ότι είναι αναγκαίο να προσαρμοστούν τα στοιχεία αυτά, προκειμένου να εναρμονιστούν

όσο το δυνατόν περισσότερο με τις συνθήκες που θα εφαρμόζονταν για τους Κινέζους παραγωγούς εάν η ΛΔΚ ήταν χώρα με οικονομία αγοράς, δεν αποδεικνύει ότι η χρησιμοποίηση των σχετικών με τη Philips Mexicana στοιχείων ήταν αδύνατη ή έστω απρόσφορη.

- 60 Το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η προσέγγιση των αρμοδίων θεσμικών οργάνων παράγει συνέπειες επαγόμενες δυσμενείς διακρίσεις, υπό την έννοια ότι ζημώνει παγίως τους παραγωγούς των οποίων η περίπτωση εξετάστηκε ατομικά σε σχέση με εκείνους στους οποίους «έχει χορηγηθεί το καθεστώς οικονομίας της αγοράς» κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 7, στοιχείο β', δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Κατά πάγια νομολογία, η παραβίαση από τα κοινοτικά όργανα της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων προϋποθέτει ότι τα ως άνω όργανα αντιμετώπισαν με διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις, ζημώνοντας ορισμένους επιχειρηματίες σε σχέση με άλλους, χωρίς η διαφορετική αυτή μεταχείριση να δικαιολογείται από την ύπαρξη σχετικά σημαντικών αντικειμενικών διαφορών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Μαΐου 1999, Τ-164/96 έως Τ-167/96, Τ-122/97 και Τ-130/97, *Moccia Impe κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1999, σ. II-1477, σκέψη 188, και παρατιθέμενη νομολογία).
- 61 Πάντως, εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες, οι οποίες δεν λειτουργούν υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς, δεν ήταν στην ίδια κατάσταση με τους δύο Κινέζους παραγωγούς οι οποίοι λειτουργούν υπό τις ως άνω συνθήκες και οι οποίοι υπέβαλαν δεόντως τεκμηριωμένες αιτήσεις συναφώς. Επιπλέον, όπως διαπίστωσαν τα αρμόδια θεσμικά όργανα, οι μεγάλες διαφορές στα περιθώρια ντάμπινγκ που επιβλήθηκαν από τον προσβαλλόμενο κανονισμό για τις δύο επιχειρήσεις οι οποίες έτυχαν της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται σε εταιρίες οικονομίας της αγοράς αποδεικνύουν ότι οι παραγωγοί για τους οποίους η κανονική αξία καθορίζεται κατ' εφαρμογήν του κανόνα που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', δεν ζημώνονται κατ' ανάγκην σε σχέση με εκείνους για τους οποίους η κανονική αξία καθορίζεται κατ' εφαρμογήν του κανόνα που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο β'.
- 62 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος και, ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν και το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη τους στα έξοδα, οι προσφεύγουσες πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου.
- 64 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

- 2) **Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου.**
- 3) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

García-Valdecasas

Lindh

Cooke

Pirrung

Legal

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Οκτωβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

Η Πρόεδρος

H. Jung

P. Lindh